

Ábel Sánchez a Joaquín Monegro se nepamatovali, odkdy se znají. Znali se od dětství, vlastně už od nejút-lejšího věku, neboť už jejich chůvy se scházívaly a děti bývaly pohromadě, když ještě ani mluvit neuměly. Navzájem se poznávali, a tím se učili znát sebe sama. A tak od narození spolu vyrůstali a stali se přáteli, tak-řka rodnými bratry.

Na procházkách, při hrách a mezi ostatními společ-nými kamarády se zdálo, že vede a ke všemu dává pod-nět umíněnější Joaquín, ale býval to Ábel, kdo prosadil vždycky svou, i když zdánlivě ustupoval. A to proto, že pro něho nebylo důležité rozkazovat, ale nepo-slouchat. Téměř nikdy se nehádali. „Pro mě za mě, jak chceš...!“ říkával Ábel Joaquínovi, což Joaquína leckdy popuzovalo, protože tím „jak chceš...!“ se Ábel vyhýbal sporům.

„Nikdy mi neřekneš ne...!“ rozkřikl se pokaždé Joaquín.

„A proč taky,“ odpovídal mu Ábel.

„No, dobrá, ale tady Ábel nechce, abychom šli do Boroviny,“ prohlásil jednou Joaquín, když se s několika kamarády chystali na procházku.

„Já? Já že nechci!“ zvolal Ábel. „Ale jo, člověče, ano, jak chceš ty. Jdeme tam, co by ne!“

„Ne, ne, jak já chci, to ne! Už jsem ti mockrát říkal, že ne, jak já chci! Ty nechceš jít!“

„Ale chci, člověče...“

„Tak to tedy nechci jít zase já...“

„A já taky ne...“

„To teda ne,“ křičel už Joaquín. „Buď půjdu já, nebo on!“

A všichni odešli s Ábelem a nechali Joaquína samotného.

Když tuto příhodu z dětství komentoval Joaquín ve své *Zpovědi*, napsal: „Už tehdy byl sympatický on, nevěděl jsem proč, a nesympatický jsem býval já, přitom jsem plně nechápal, čím to je, a všichni mě opouštěli. Od dětství se mě moji přátelé stranili.“

Za studií na gymnáziu, kam chodili spolu, byl Joaquín šprt, honil se za vyznamenáními, byl vždycky první ve třídě, a Ábel zase první o přestávce, na školním dvoře, na ulici, venku, za školou, mezi kamarády. Ábel je rozesmával svými žertíky, a především byl uctíván triumfálním potleskem, když napodoboval profesory. „Joaquín je daleko pilnější, ale Ábel je chytřejší... jen kdyby se trochu učil...!“ A toto mínění všech jeho kamarádů, a Joaquín o něm věděl, mu jen a jen zaplavovalo srdce jedem. Došlo to s ním tak daleko, že pocítil pokušení nevěnovat se tolik studiu a snažit se porazit Ábela i na tom druhém poli; ale řekl si: „Pchá! Co oni vědí...“ a zůstal věrný své vlastní povaze. Ostatně, přestože se snažil předhonorit svého přítele v důvtipu a duchaplnosti, ani trochu se mu to nedařilo. Jeho žertům se nikdo nesmál, považovali ho v zásadě za vážného

člověka. „Ty jsi ale škarohlíd,“ říkával mu Federico Cuadrado, „ty tvoje vtipy jsou tak ponuré.“

Oba udělali maturitu. Ábel se rozhodl pro uměleckou dráhu a pokračoval ve studiu na malířské akademii a Joaquín se dal zapsat na lékařskou fakultu. Často se vídali a povídali si o svých úspěších ve studiu, Joaquín se přitom stále snažil Ábelovi dokazovat, že medicína je také umění, ba dokonce jedno z krásných umění, je muž nechybí ani básnická inspirace. Jindy se naopak do krásných umění obořil, vyčerpávají prý ducha, a vynášel vědu, ta totiž svou pravdou ducha povznáší, rozšiřuje jeho obzor a dodává mu síly.

„Ale vždyť medicína také není čistá věda,“ namítal Ábel. „Je to pouhé umění, praxe odvozená z různých věd.“

„A proto se rozhodně nebudu věnovat léčení nemocných,“ odpovídal Joaquín.

„Ale je to povolání velice čestné a velice důležité...“, dodával vždy Ábel.

„Ano, ale ne pro mě. Atsi je to všechno sebečestnější a sebeužitečnější, jak bys rád, mně se ale tahle čestnost a užitečnost hnusí. Vydělávat peníze měřením tepu, prohlížením jazyka a předpisováním kdovíčeho, to je pro jiné. Můj cíl je vyšší.“

„Vyšší?“

„Ano. Mým cílem je razit nové cesty. Mám v úmyslu věnovat se vědeckému výzkumu. Lékařská sláva patří těm, kdo odhalili tajemství nějaké nemoci, a ne těm, kdo s větším nebo menším štěstím tento objev uplatnili.“

„Tak se mi líbíš, plný ideálů.“

„Proč by ne? Myslíš si, že jenom vy umělci, malíři, sníte o slávě?“

„Nikdo ti přece neříká, že sním o něčem takovém...“

„Že ne? A když ne, tak proč ses tedy na malířství dal?“

„Protože, když se daří, je to slibné povolání...“

„Slibné?“

„No ano, vynáší.“

„Na to ti neskočím, Ábeli... Znáš tě málem od narození. S tímhle na mě nechod'. Vždyť tě znám.“

„A snažil jsem se tě někdy oklamat?“

„Ne, ale ty člověka klameš a ani o tom nevíš. I když se tváříš, že ti na ničem nezáleží, že život bereš jen jako hru, že je ti všechno jedno, jsi příšerně ctižádostivý...“

„Já a ctižádostivý?“

„Ano, honíš se za slávou, proslulostí, věhlasem... Vždycky jsi byl takový, už od narození. Jenomže ses přetvařoval.“

„Ale, Joaquíne, soutěžil jsem s tebou snad někdy o vyznamenání? Nebyls vždycky ty nejlepší ve třídě? Nadějný hoch?“

„Ano, ale jednička, kluk obletovaný všemi kamarády, jsi byl ty...“

„A co jsem měl dělat...?“

„Chceš mi snad namluvit, žes takovou popularitu nevyhledával?“

„Tys ji vyhledával.“

„Já? Já pohrdám davem!“

„Dobrá, dobrá, dej mi už pokoj s těmihle nesmysly a hled' se z nich vyléčit. Radši mi ještě něco pověz o své snoubence.“

„Snoubence?“

„No tak tedy o té tvé sestřence, co by ses s ní rád zasnoubil.“

Jelikož Joaquín chtěl dobýt srdce své sestřenice Heleny, vkládal do svého milostného úsilí všechnu houževnatost svého do sebe pohříženého a podezřívavého ducha. A úlevu, nutnou a blahodárnou úlevu ve svých strastech odmítaného milence, hledal u přítele Ábela.

A že se ho Helena natrápila!

„Rozumím jí míň a míň,“ říkával Ábelovi. „To děvče je pro mě hotová sfinga...“

„Víš přece, co říkal Oscar Wilde, nebo kdo to byl, že každá žena je sfinga bez tajemství.“

„Ale Helena podle mě tajemství má. Nejspíš má ráda někoho jiného, i když on to neví. Jsem si jistý, že má ráda někoho jiného.“

„A proč?“

„Jinak si její chování vůči sobě nedovedu vysvětlit...“

„Tím chceš říct, že když tě nechce milovat... milovat jako snoubence, protože jako bratrance tě jistě ráda má...“

„Neposmívej se mi!“

„Když tě tedy nechce milovat jako snoubence, nebo přesněji jako manžela, musí být zamilovaná do někoho jiného? Moc pěkná logika!“

„Vím, co říkám.“